

nogenlunde fornøstig Mening ind i denne Paragraf, som jo kan være Gjenstand for yderligere Bearbejdelse. Med Hensyn til Meningen med § 3, har jeg ikke alene selv Paragrafen at støtte mig til, men ogsaa — hvad jeg dog maaske ikke her ret tør paaberaabe mig — den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har omtalt Tanken deri i Fattigudvalget, hvor denne Sag jo har været under Dntale, og den er da efter min Opfattelse den, at en Mand, der ved sin egen Virksomhed har skaffet sig en vis Forsørgelse, skal stilles gunstigere, end han efter de almindelige Regler for Livrenter og Forsørgelser vilde være at stille, idet Staten i saa Henseende kan yde ham et Tilskud. Vi ønske imidlertid at forhindre, at denne Bei benyttes af velhavende Folk, som have en stor Indtægt, og som forsikre deres Tjenestefolk og Andre; vi ønske at indskrænke denne Hjælp til dem, som selv have forskaffet sig en Forsørgelse; vi ønske den indskrænket til Personer, som ere i en besteden Stilling. Jeg tror altsaa, at den Tanke, der er nedlagt eller som i alt Fald bør nedlægges i § 3, er den: For det Første skal Vedkommende have skaffet sig en vedvarende aarlig Understøttelse, og dernæst skal han være ubeløstet fra at paatalde Statskassens Hjælp, naar han ikke i Virkeligheden er i meget smaa Kaar; begge disse Bevingelser skulle være tilstede. Det er blevet sagt, at det skulde være urigtigt at lægge en Byrde af den her omhandlede Art paa Staten, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke ser, hvad der skulde være i Veien for, at Staten her traadte hjælpende til. Det forekommer mig, at de Indvendinger, der i saa Henseende ere fremsatte, i ikke ringe Grad ere indpægaende, og paa ingen Maade ere blivne understøttede af de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) og for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brig), som have haft Ordet, idet de for deres Vedkommende ikke have Noget imod, at Statskassen yder, naar den yder middelbart, nemlig til Kasser, til hvilke Arbejderne selv bidrage. Grunden, hvorfor jeg mener, at der ikke er Noget til Hinder for, at Staten yder en saadan Hjælp, er den, at denne Hjælp efter min Mening ikke er en Fattighjælp i egentlig Forstand, thi selv om en Mand kan klare for sig selv med en lille Indtægt, mener jeg, han maa have Krav paa saadanne Tilskud af Statskassen, naar han dog lever i saa bestedne Forhold som dem, der omhandles i § 3, selv om han ikke vilde være trængende til saadanlig Fattigunderstøttelse. Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at selv om saadanne Tilskud skulle betragtes som Fattighjælp, erkjendes det jo dog principielt, at Fattigbyrden hviler paa Staten, og at det kun er af Administrationshensyn, at Staten benytter Kommunen til at uddele Fattighjælpen; dette er mange Gange slaaet fast. Det Hensigtsmæssighedshensyn, som fører til, at Staten benytter Kommunen til at uddele Fattighjælp, taler efter min Mening

afgjort imod Lovforslagets § 4 og de Bestemmelser, som slutte sig dertil. Det forekommer mig klart, at det vilde være høist uhenigtsmæssigt at benytte Kommunerne til at uddele en Fattighjælp, som for tre Fjerdedele Vedkommende skulde udredes af Statskassen, thi dette vilde, som flere Talere før mig have gjort opmærksom paa, ligefrem medføre Fare for, at Kommunerne vare mere rundhaandede med Uddelingen af Hjælpen, idet det ikke stod klart for deres Forestilling, at den vilde vende tilbage til Statyderne under Form af Statsstat. Selt anderledes stiller Forholdet sig derimod, naar der er Tale om at bringe den Rilde til at flyde, som ligger i Arbejdernes egen Lomme, naar der er Spørgsmaal om at stille Kommunerne saaledes, at de kun kunne vaelte Byrden over paa Statskassen under den Forudsætning, at Arbejderne ved sin egen Hjælp kan skaffe sig Selvforsørgelse. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds omtalte, at man havde gjort den Indvending imod Livrente- og Forsørgelsesanstalten, at den ikke i tilstrækkelig Grad skulde ty til Agenter, og Enhver, der kjenner Livsforsørgelsen, veed, hvilken overordentlig betydelig Rolle Agenterne spille. De spille en langt større Rolle, end de egentlig burde, og der udgøres af dem en overordentlig betydelig Virksomhed i Retning af Overtalelse, men det er paa ingen Maade altid de paalideligste Selstaber, hvem det lykkes at bringe Folk til at tegne Assurance hos dem. Naar det er Tilfældet, og naar man erkjender Agenternes Betydning, vilde det da være for Intet at regne, dersom man kunde bringe det dertil, at enhver Kommune i hele Landet paa en Maade blev Agent for Livrente- og Forsørgelsesanstalten, idet den var interesseret i at fremkalde Arbejdernes egen Selvforsørgelse, fordi den derved ifølge § 3 kunde bringe en Byrde, som ellers vilde paahvile den selv, til at paahvile Statskassen? Det er disse Betragtninger, som føre til, at jeg, uagtet jeg vel kan se de Mangler, hvoraf § 3 lider med Hensyn til sin Affattelse, og uagtet jeg vel kan indse, at der trænges til ikke saa supplerende Bestemmelser for at sikke imod denne Paragrafs Misbrug, dog ikke kan Andet end skjænte § 3 min Deltagelse, og disse Betragtninger ere bestemte for mig til at anbefale denne Lovs Omgang til 2den Behandling. Det forekom mig ogsaa, at selv den allerstarpeste Modstander af § 3, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), erkjendte, at den med nogen Forandring kunde blive brugbar, idet han yttrede, at det vilde være en anden Sag, dersom der i § 3 havde været nævnt en Aldersgrændse, saafom 60 Aar, saaledes at Statens Tilskud først skulde indtræde, naar denne Aldersgrændse var naaet, men denne Grændse eller en Grændse, som nærmer sig dertil, ligger i Grunden allerede i § 3. Jeg erkjender, at det mangler en Aldersgrændse, men